

*Приходько В. С.,**кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри української та іноземних мов
Харківської державної академії фізичної культури**Ведернікова Т. В.,**кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри теорії і практики англійської мови
Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди*

ТАЄМНИЧО-СТИХІЙНА СИЛА ЛЮБОВІ В РОМАНІ НІНИ ГЕОРГЕ «ЛАВАНДОВА КІМНАТА»

Анотація. У статті аналізується таємничо-стихійна сила любові в романі сучасної німецької письменниці Ніни Георге «Лавандова кімната». Нездійснені мрії і надії головного героя роману «Лавандова кімната» Жана утворюють ідейно-художній згусток, у якому укладено ствердження: в одному житті може існувати любов жінки, головної героїні Манон, до двох особистостей: до чоловіка Люка й коханця Жана – як одночасне існування протилежностей – півдня і півночі, землі і неба. Проте сам Жан, не маючи сил змиритися з пережитою втратою коханої Манон, двадцять один рік проводить у безуспішних спробах утекти від болісних любовних спогадів. У подорожі в часі, водночас у подорожі по життю, у романі «Лавандова кімната» з'єдналися органічно жанри й літературні напрями, зійшлися стихії: смішне і серйозне, філософське і сатиричне, пародійне і чарівне. Увага авторки прикута до простих і вічних проявів життя, таких як народження, любов, смерть. Життя і смерть – два полюси, конфлікт життя героїв роману і смерті розвиваються в різних пересічних, що вступають у складну взаємодію, у планах, тимчасових і просторових: минулому, теперішньому, майбутньому часі. Двадцять один рік, двадцять одне літо і двадцять один новорічний ранок живуть любов і спогади в закритій «лавандовій» кімнаті Жана. Життя Манон і Жана було подібне яскравому спалаху, але швидко згасаючій іскрі. Історія любові в невблаганному русі відміряє їм напружену, але занадто коротку за часом долю. Письменниця показує героїв у щасливі моменти максимального піднесення й розквіту їхніх життєвих сил. «Лавандова кімната» Ніни Георге – складний і глибокий роман, він не лише про кохання. Роман побудований на відкритому паралелізмі: історія пристрасі коханців Манон і Жана, історія сімейних відносин подружжя Манон і Люка. Конфлікт твору із зовнішнього переноситься у внутрішній план. У любовному поєдинку випробовується гідність людини, котрій життя весь час підносить вражаючі сюрпризи.

Ключові слова: Ніна Георге, німецька письменниця, роман «Лавандова кімната», історія любові, любовний поєдинок, конфлікт життя.

Постановка проблеми. Сучасна література торкається різноманітних тем, але вічною темою залишається тема любові. Роман сучасної німецької письменниці Ніни Георге «Лавандова кімната», виданий у 2013 році, одразу набув статусу бестселера [1]. Сам роман із моменту видання в Німеччині перекладався десятками мов [2]. Він оповідає про любов жінки до двох чоло-

віків одночасно: хіба любов – злочин, а дві любові в одному житті – хіба це злочин? Безумовно, взаємини чоловічого і жіночого начал – одна з найважливіших і базових тем на шляху пізнання людської сутності. Такі важливі питання є завжди актуальними.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Німецька письменниця Ніна Георге є досить успішною, вона надрукувала понад 25 романів, під різними іменами: під псевдонімом Анн Уест (Anna West) [3], Ніна Крамер (Nina Kramer) [4], Джейн Багнол (Jean Bagnol) [5]. Проте особливості осмислення сили любові в її романі «Лавандова кімната» ще не були предметом окремого наукового дослідження.

Мета статті – аналіз осмислення таємничо-стихійної сили любові в романі Ніни Георге «Лавандова кімната».

Виклад основного матеріалу. Фабула роману настільки захоплива, що сама становить значний інтерес. У книзі через історію життєвих негараздів героїв роману авторка ставить питання читачу: навіщо потрібно бути менш упевненим у собі, що принцип «роби хоч що-небудь» – відмінна мотивація для тих, хто знайшов у собі власне покликання.

Головний герой Жан Егар – власник пришвартованого в набережній Сени плавучого книжкового магазину під дивною назвою «Літературна аптека». Він створив аптеку-магазин на баржі «Лулу», продавав книги на пристанях. Щоб надати достовірність подій, які відбуваються, у романі вміщено карту маршруту сушею самого Жана, маршруту подорожі водою з другом-літератором Максом Жордана з Парижа через Дігуен, Ліон, Авіньон до Санарі-сюр-Мер. Тож у романі книгам відведено важливе місце.

Як відомо, у глибокому минулому книгу вважали священною, у минулі століття вона була джерелом мудрості й знань, часто була рукописною. Вона прикрашалася дорогоцінними каменями, перлами, майстерною металевою в'яззю із золота і срібла, тому протягом століть книга була надзвичайно коштовною і дорогою. Вона прикрашалася візерунками невідомих художників, рідкісними заставками. Згодом рукописні рідкісні книги стали зберігатися у відділі рідкісних книг, до речі, відділ рідкісних книг існує й до сьогодні в бібліотеках великих міст.

Як відомо, автори видатних книг у XIX столітті намагалися знайти відповіді на питання: «Хто винен?», «Що робити?», у XX ст. – «По кому подзвін?» Письменники в усі часи шукали помітні мовленнєві назви своїм творам: «Злочин і покарання»;

«Консуело», «Білі ночі», «Сорока-злодійка», «Ідіот», «Дванадцять», «Дим», «Новина», «Записки з Мертвого дому», «Дама із собакою».

Так, гасла «Книга – найкращий подарунок», «Книга – джерело знань» з'явилися в минулому столітті, коли люди ставилися до книг і журналів дбайливо. А в бібліотеках і донині можна побачити плакат «Бережіть книгу!» Але «паперових» книг сьогодні стає все менше. Читачів, захоплених телебаченням, комп'ютером, планшетом, айфоном – усе більше.

Сьогодні читач рідко звертається в пошуках відповіді до книг, оскільки сучасне суспільство пропагує культ успіху: будь розумнішим, багатшим, продуктивнішим, будь кращим за всіх. Але зацікленість на позитиві й успіху, на наш погляд, лише нагадує про те, чого ми не досягли, про мрії, що не збулися. На погляд сучасників, книга несе інформацію, вона вчить лише застосовувати знання, отримані з книг, у власному житті: якщо ви отримуєте задоволення від самого процесу читання, тоді можна й потрібно читати.

Але наша сучасниця Ніна Георге вкладає в уста свого героя твердження, що саме читання книг «убереже вас від дурості. Від помилкових надій. Від непотрібних і шкідливих зв'язків. Вони одягнуть вас у броню любові, сили, знання. Це життя зсередини» [2, с. 19], – і продовжує: книги «не можуть протухнути від віку». У цьому переконаний головний персонаж книги Жан, присутність книг завжди надавала йому відчуття захищеності в будь-якому віці, бо вік – це не хвороба, проте «всі старіють, у тому числі й книги» [2, с. 20].

Нездійснені мрії і надії головного героя роману «Лавандова кімната» Жана утворюють той ідейно-художній згусток, у якому укладено відповідь: в одному житті може існувати любов жінки, головної героїні роману Манон, до двох чоловіків як одночасне існування протилежностей: півдня і півночі, землі і неба.

У щоденнику героїні роману Манон є згадування й визнання в любові: «Ви потрібні мені обидва – Люк і Жан, чоловік і коханець, південь і північ, любов і секс, земля і небо, плоть і дух, природа і місто ... Вдих і видих, а між ними – життя» [2, с. 346], – як утілення самої молодості, спрямованої в майбутнє.

Подорож до самого серця французького Провансу – назустріч спогадам і надіям, новому початку – схожа на жанр казки – подорож у часі: «коли годинник пробив тринадцять». Імена героїв даються не в казковому, а цілком у життєвому, прозовому варіанті: Егар, Ле П, Катрін (екс-подружжя, за визначенням Жана, козла «Ле П»), мадам Бернар, сім'я Гольденберг і їхні сварки, старий Че й молодий Кофі, інвалід-піаністка Клара Віолет (колись Едгар бачив її веселою, танцюючою).

Усі вони – реальні персонажі роману, що населяють будинок № 27 на Рю Монтаньяри в Парижі. Нерозуміння один одного, різноманітність думок, алогізм висновків, репліки й відповіді невпопад – подібні мислення та поведінка дають можливість комічного уявлення роману, ним наділені всі герої. При цьому авторка щедра на індивідуалізацію: усі володіють особливими рисами, кожен сповідує власну правду.

Наприклад, письменниця наголошує, що в кожній людині є свій, особистий сон про життя й цей сон повністю відрізняється від чужих сновидінь. Сон Жана зітканий із емоцій, його життєві мрії не збулися. Його любов не накладала зобов'язань, вона нічого не чекала, вона ніколи і нікому не могла заподіяти біль. Випробувавши на собі гіркоту розлуки, герой упевнений,

що «люди часто плавають у невилпаканих сльозах, поки не потонуть у них. Я й сам на дні такого моря ... Я принесу вам книгу, щоб плакати», – обіцяє він сусідці [2, с. 17].

Авторська оцінка являє собою системне ядро роману, який об'єднує воедино всі сюжетні особливості. Так, Жан живе в п'ятиповерховому будинку, власницею якого була мадам Бернар, це місце, де все про всіх знають. Усі люди вражені однією і тією ж душевною хворобою – самотністю і спогадами. Він знав усе про всіх у будинку: «Щонеділі Егар чув, як мадам Бомм й інші члени клубу її овдовілих подружок по-дівчачому хихикають над непристойними книжечками, які він роздобув для них потайки від їхніх обурених домочадців» [2, с. 15]. Про нього самого, який обрав для себе спартанську простоту побуту (двокімнатна квартира майже без меблів) і життя, інші герої роману мало що знали.

Проте головний герой Жан переконаний, що правильно підібрана книга здатна викинути людину від безлічі «маленьких», але хворобливих відчужень, емоцій і відчуттів, які не мають описів у медичному довіднику, але завдають цілком реальні страждання.

У літературній аптеці «Від Адамса до Форстера» [2, с. 376–381] наводиться список так званої «цілющої літератури»: наприклад, «Форстер. Едвард Морган Увага! Сильнодіючий засіб від інтернет-залежності й айфонманії. Допомогає також від фейсбукоголізму й залежності від «Матриці» [2, с. 381]. Або, наприклад, «Сервантес Мігель де Хитромудрий Ідальго Дон Кіхот Ламанчеський (1605–1615). Рекомендований для тих, хто боїться технократичних товариств, з машинним насильством, з якими ми, індивідууми, боремося, як із вітряними млинами. Конфлікт між реальністю й ідеалом» [2, с. 379]. Або, наприклад, «Пулман, Філіп. Золотий компас. Трилогія. Для тих, хто час від часу чує тихі голоси й думає, що в нього є рідна душа серед тварин» [2, с. 379].

Здається, єдина людина, щодо якої виявилася безсилою теорія головного героя щодо лікування книгою, – це сам Жан: не маючи сил змиритися з пережитою втратою коханої жінки, двадцять один рік він провів у безуспішних спробах утекти від болісних любовних спогадів. Він зробив одну непростенну помилку через гординю коханця, покинутого жінкою: не читав лист, залишений йому головною героїнею Манон.

Не важливо, що в той момент було в нього на душі, духовні проблеми або матеріальні, важливо, що їх можна було звільнити зі своєї душі і свого серця, але він побоявся це зробити. Якомога краще визнання «ваша дружина Манон жила зі мною в Парижі ... протягом п'яти років» [2, с. 343] передає зміст роману, розкриваючи боязнь героя взяти відповідальність за своє життя на себе, не перекладаючи її на інших.

Авторка пише: «Цей роман присвячується тим, кого вже немає. І тим, хто їх усе ще любить». У чому або в кому знайти зцілення? А можна знайти книгу, яка може втішити? Наприклад, «Кафка, Франц. Дослідження одного собаки. Розповідь. Проти дивного почуття, що тебе ніхто не розуміє» [2, с. 377].

Ніна Георге в посвяченні книги своєму померлому батькові проникливо пише: «Мені буде не вистачати тебе. Завжди. Я бачу тебе в кожному вечірньому вогні й у кожній хвилі всіх морів та океанів» (січень 2013 року). Так відбулися особисті переживання авторки як одного з показників наявності тісного енергетичного зв'язку з батьком: «Спогади – як вовки: від них не втечеш, їх не уловиш дати тобі спокій» [2, с. 13].

На наш погляд, у подорожі в часі, водночас у подорожі по життю, у романі «Лавандова кімната» з'єдналися вельми органічно жанри й літературні напрями, зійшлися всі стихії: смішне і серйозне, філософське і сатиричне, пародійне і чарівне. Проявами самого життя воістину стали герої роману, саме життя сприйнято в душі оптимістичного пантеїзму: його неквапливий хід, радощі й горе, перемоги й невдачі, триумф вічного поновлення. Увага авторки прикута до простих і вічних проявів життя, таких як народження, любов, смерть. Найважливіший психологічний «вузол» роману – порив пристрасті Манон до Жана. Тут вирвалася назовні сила життя – непередбачувана, ірраціональна.

Унікальне положення в романі займає героїня Манон, вона – символ любові, вічної жіночності й милосердя: «Потрібно лише довіритися рятівній владі книг, відмовившись від непотрібних відносин із чоловіками, які в тій чи іншій формі ображають вас своєю байдужістю ..., від ідіотизму нескінченних дієт та інших хитрувань, до яких ви вдаєтесь, тому що один, бачте, уважає вас недостатньо стрункою, а інший – недостатньо дурною!» [2, с. 20]. Головна принада Манон – «стихійність», її щирість, близькість до природи, рідної землі французького Провансу.

Залучення до природи, до книги дає можливість подолати й відчуття самотності, й усвідомлення короткочасності власного земного буття, відкриває можливість Жану бачити те, що лежить за об'єктами. Несподіваний збіг обставин змусить його підняти якір і відправитися в подорож до самого серця Провансу на своїй літературній баржі «Лулу» – назустріч спогадам: «найтепліший шоколадний голос у його коханої», «голос Манон – сміється розплавлений шоколад ...» [2, с. 116], у надії на новий початок, нові взаємини з новою коханою.

І в кожному новому почутті на якийсь час оживає стара любов, як «любов, яка народжується внизу, любов, яка народжується в голові, і любов, яка народжується в грудях, десь у місці сонячного сплетіння» [2, с. 94]. За визначенням його квартирної сусідки Катрін, Жанр був дивною людиною, у нього не було нікого, кого б він міг любити. Коли в тебе немає нікого, кого б ти міг любити, мимоволі стаєш дивним. І читачу дивно, що Жан, замість меблів, пропонує Катрін книгу в надії її зцілення від спогадів її попереднього невдалого сімейного життя.

На наш погляд, у романі йде поєднання часів: минулого, теперішнього, майбутнього. Так, поєднаний минулий час: Саманта-Самі виявилася авторкою книги «Вогні». Запевняли, що вона зустрічається з письменницею Жорж Санд під час подорожей у часі, які здійснює уві сні [2, с. 246], її Жан шукав протягом 20 років. «Книга Саманти «Вогні» як жінка, яку я любив. Вона веде до неї. Це – жива вода любові. Це та міра любові, яку я ще був у змозі винести, яку я ще міг відчувати. Це соломинка, через яку я дихав останні двадцять років» [2, с. 248].

Так само поєднаний і теперішній час: для Саманти її єдина книга «Вогні» стала книгою-заклинанням; із цим поєднаний і майбутній час: Саманта зображена творцем нової мови, її притаманна словесна еквілібристика, мрія: Середземне море («Синьова в блакиті на блакиті»), нові визначення Саманти: «Серцерізка (перший коханець), Сімейний якір (обідній стіл), Колиска сонця (море), Зоряна сіль (відображення зірок на річці)» [2, с. 252–253].

Життя Манон і Жана було подібне яскравому спалаху, але швидко згасаючій іскрі. Історія в невблаганному русі відміряє

їм напружену, але занадто коротку за часом долю. Ніна Георге показує героїв у щасливі моменти максимального піднесення й розквіту їхніх життєвих сил.

Головні герої перетворилися на дикунів, в Адама і Єву, що живуть в «очеретяній хатині» [2, с. 118]. З безмежною відвертістю сказано, що вони все більше звільнялися від цивілізації. Жан відпустив бороду, Манон із розпущеним волоссям, що падали їй на груди, голою скакала верхи на своїй добродушній, розумній конячці. Вони разом відкрили на краю знайомого, звичного їм світу інший усесвіт, у якому можна за останні дві тисячі років людина не торкалася природи, не перетворювала її в дороги, міста, супермаркети.

Двадцять один рік, двадцять одне літо і двадцять один новорічний ранок живуть любов і спогади в закритій «лавандовій» кімнаті Жана. Часто кімната здавалася Жану такою тихою. І блідою, незважаючи на шпалери кольору лаванди. Роки, проведені за зачиненими дверима, витравили з неї колір, але не зуміли витравити болючі любовні спогади.

Протягом десятиліть після розставання з Манон усе нагадувало Жану про присутність коханої: «Вона пахла якоюсь складною сумішшю східних прянощів і солодкістю квітів і меду – вона пахла жінкою!» [2, с. 11]. Жан був живим юнаком і чоловіком, але був не здатним зцілити свої емоційні рани і зробити своє життя таким, щоб відкрито ділитися з іншою жінкою любов'ю, яка його переповнює.

Він зустрів свою єдину любов по імені Манон на березі Середземного моря, їх обох пов'язує багато спільного: любов, усепоглинаюче відчуття щастя, їхній тимчасовий притулок, будинок. Для Жана навіть подих коханої Манон став диханням самого Космосу.

Пройшов двадцять один рік, перш ніж Жан зважився прочитати лист коханої Манон після її від'їзду, у якому вона зізналася, що смертельно хвора, але просила його приїхати до неї до своєї смерті. Вона і її чоловік Люк чекали його, але, як зізнається сам Жан, «я був молодий, дурний і пихатий» [2, с. 123]. Прочитавши лист із минулого, як він себе кляв, як ляяв! Грубо і відчайдушно, переповнений гнівом людини, він болісно усвідомив, що час згаяно, безповоротно втрачено, викинуто на вітер і до кінця його життя залишилися лічені роки, а може, і дні.

Читач відчуває напруженість почуттів, в атмосфері яких продовжував жити Жан. Авторка роману звела в його характері й долі земне й ідеальне. У земному була тільки пристрасть, яка жила, ідучи глибоко всередину, іноді виступаючи на поверхню, і вимагала прямого вираження. «Вона була одружена з Люком, а я був усього лише коханець» [2, с. 284], – з гіркою зізнанням Жан. Йому необхідно було пройти через страждання, відчуття – усією шкірою – біль втрати, його не «торкнулися» багато життєвих ударів, він жив у своєму уявному світі.

Проте Жан воскрес знов, тому що наново покохав. У певний момент після зустрічі із сусідкою Катрін у п'ятдесятирічного Жана виникла фізична хвороба, якої раніше не було: «У моєму житті було дуже небагато жінок, ще менше тих, із якими я спав. Одну з них я любив. Вона пішла від мене», – згадує Жан [2, с. 82]. Мсьє Егар не помічав своєї сусідки Катрін, яка потребувала співчуття, яку безжалюно викинув чоловік Ле П після розлучення з її власного життя, вона залишилася майже без засобів до існування.

Вона була такою самотньою, такою покинутою, разом вони були як «два човни у відкритому морі, які думали, що, з тих пір

як утратили якоря, дрейфують поодинокі, і раптом ...» [2, с. 82]. Жану відкрилася сліпота самого себе, його самотності, з його тіла спала якась оболонка, і раптом він відчув гостру тугу – жити повноцінним життям і бажання мати сім'ю.

Сусід Жана по квартирі Макс Жордан, відомий літератор, у подорожі з ним і спільних пригодах замінює Жану сім'ю, ставши мимоволі новоспеченим «добровільно-примусовим» сином, за визначенням самого Макса. Письменниця змушує свого героя відчувати не розумом, а всім еством таємничо-стихійну, фатальну, ірраціональну силу любові Жану до Манон як до явища самої природи. Безперечно, конфлікт розставання персонажів роману переноситься у внутрішній план, в енциклопедію почуттів, бо м'яка туга накриває їх обох.

Як виявилось, життя в Парижі ніколи не приваблювало Манон і її чоловіка Люка Басса. Люк був сама надійність у поєднанні з чуттєвістю й мужністю. Мужністю, вимірюваною не грошима, не успіхом або яскравими словами, а силою, терпінням і здатністю піклуватися про сім'ю, будинок, про двадцятирічну дочку Вікторію (Вік), схожу на матір, про родинні виноградники, про свою землю.

Люк був «справжнім», живим і природним. Його будинок і земля – це «Ле Пті Сен-Жан» – селянська садиба початку XVIII століття, схожа на картинку з художнього альбому; місцеве вино «Люк Басса», і вино, назване на честь дружини «Манон-сімнадцять», яке отримало золоту медаль. На етикетці пляшки зображувалася сама Манон. У кожного з героїв – Люка і Жана – була своя скорбота по рано померлій Манон. Чоловік Манон, Люк Басса, через три роки після її смерті ще раз одружився. Пам'ятником Манон став квітучий, щедрий Прованс, її дочка, власний будинок із квітучим садом, у якому пригощали варенням із лавандою. Так душа Манон продовжувала жити в родині через прийняття і прощення. А для Жана не потрібно було шукати винних, головне для нього – зрозуміти, що все починається з нього самого.

Висновки. Отже, «Лавандова кімната» Ніни Георге – складний і глибокий роман. Роман побудований на відкритому паралелізмі: історія пристрасті Манон і Жана, історія сімейних взаємин Манон і Люка. Конфлікт твору із зовнішнього переноситься у внутрішній план. Ніна Георге змушує свого героя Жана відчувати не розумом, а всім еством таємничо-стихійну, фатальну, ірраціональну силу любові як явища самої природи.

Близькість Манон до природи, її щирість, порив пристрасті до Жана відтворюються як пережите, точно й тонко, з подробицями, які передають переживання душевного стану героїні роману, насиченого найтоншим психологізмом. Героїня отримує нелегкий, життєвий урок. Так вирвалася назовні сила життя – непередбачувана, ірраціональна, тому що мова йде про те, що становить цінність людського існування, нагадуючи нам,

що в любовному поєднанні випробовується гідність людини, котрій життя весь час підносить вражаючі сюрпризи.

Перспективи подальших пошуків у цьому науковому напрямі вбачаємо в аналізі інших романів сучасної письменниці Ніни Георге.

Література:

1. George N. Das Roman, Knaur. München, 2013.
2. Георге Н. Лавандовая комната : роман / пер с нем. Р. Эйвадаса. Санкт-Петербург : Азбука-Аттикус, 2019. 384 с.
3. West A. Wovon Frauen träumen und wie sie es bekommen, 2009.
4. Kramer N. Ein Leben ohne mich, 2008.
5. Bagnol J. Commissaire Mazan und die Spur des Korse, 2017.

Prykhodko V., Viediernikova T. The mysterious force of love in the novel “Lavender Room” by Nina George

Summary. The article analyzes the mysterious and elemental force of love in the novel “Lavender Room” written by modern German writer Nina George. Unfulfilled dreams and hopes of the protagonist of the novel “Lavender Room” Jean form an ideological and artistic bunch, which contains the statement: there can be a woman's love, the main character Manon to two personalities in one life: Luke's husband and Jean's lover as the coexistence of opposites – the south and north, earth and sky. However, Jean is unable to come to terms with the loss of his beloved Manon, spends twenty-one years in unsuccessful attempts to escape from painful love memories. In time travel, at the same time in the journey through the whole life, in the novel “Lavender Room” organically combined genres and literary trends, the elements came together: funny and serious, philosophical and satirical, parody and magic. The author's attention is focused on simple and eternal manifestations of life, such as birth, love, death. Life and death – two poles, the conflict of life of the characters of the novel and death develop in different ordinary, entering into complex interactions, in plans, temporal and spatial: past, present, future. Twenty-one years, twenty-one summers and twenty-one New Year's mornings love and memories live in Jean's closed “lavender” room. Manon and Jean's life was like a bright flash, but a fading spark. The story of love in its relentless movement measures them tense, but too short in time. The writer shows her characters in the happy moments of maximum rise and flowering of their vital forces. Nina George's “Lavender Room” is a complex and profound novel, not just about love. The novel is built on open parallelism: the story of the passion of lovers Manon and Jean, the story of the family relationship of Manon and Luke. The conflict of the work is transferred from the external to the internal plan. In a love duel, the dignity of a person is tested and life constantly brings impressive surprises.

Key words: Nina George, German writer, novel “Lavender Room”/“Das Lavedelzimmer”, love story, love affair, conflict of life.